

ler hun har et godt grundlag at tage stilling på, når der afholdes folkeafstemning. Vi finder det ligeledes vigtigt, at så mange danskere som muligt deltager i folkeafstemningen.

Opgaven er at tilrettelægge informations- og oplysningsarbejdet på en måde, så den enkelte oplever, at han eller hun virkelig har mulighed for at få svar på de mange spørgsmål, der kommer op undervejs. Hvordan det sikres bedst, findes der ikke noget objektivt rigtigt svar på. Informationsstrategi kan altid diskuteres, men mest muligt materiale er ikke nødvendigvis det samme som bedst mulig oplysning. Det er der mange eksempler på.

Socialistisk Folkeparti har i sine diskussioner om den bedst mulige oplysning taget udgangspunkt i de mange års erfaringer, der er med folkeafstemninger herhjemme, herunder erfaringerne fra Folketingets EU-oplysning. De peger på, at langt de fleste foretrækker, at de selv gennem telefonrøret, via internettet eller via debatemøder kan vælge, hvad de ønsker ind ad brevsprækken.

Socialistisk Folkeparti har på denne baggrund anbefalet, at der stilles rigeligt med midler til rådighed for oplysningsarbejdet, at de bliver fordelt lige mellem tilhængere og modstandere, og at Folketingets EU-oplysning får mulighed for også ved denne folkeafstemning at etablere en hotline, der kan give svar på såvel specifikke som brede spørgsmål. Vi har endvidere lagt vægt på, at der udsendes en brugervenlig gennemgang af, hvad der ændres med forfatningstraktaten, at der udsendes faktablade, at det bliver let og gratis at få forfatningstraktaten via biblioteker, posthuse, bestillingskuponer i dagblade m.v., og at man ligeledes let og gratis kan få lovforslaget med bilag, partiernes materiale m.v.

Et *mindretal* i udvalget (DF og EL) indstiller beslutningsforslaget til *vedtagelse uændret*.

Dansk Folkepartis medlemmer af udvalget bemærker, at udenrigsministeren den 29. april 2005 under 1. behandling af beslutningsforslaget om en husstandsomdeling af EU-forfatningen udtalte: »Den juleleg gider jeg altså ikke.« Det har efterfølgende vist sig at være regeringen, der legede julelege. For det har mildest talt været kaotisk at få reelle tal ud af regeringen, der viste prisen for en husstandsomdeling af forfatningen.

Først erklærede statsministeren, hvad der senere blev kaldt »et meget groft skøn«, at prisen

ville være i omegnen af 150 mio. kr. for trykning, opsætning og distribution. Det skulle i sandhed vise sig at være et groft skøn, for efterfølgende oplystes det igennem Finansudvalget (jf. Europaudvalget alm. del – bilag 131), at den reelle pris faktisk kun udgjorde en femtedel, nemlig 35 mio. kr. Det er i sig selv usmageligt, at man skal beskyldes for at lege julelege med regeringen, mens selv samme regering smider om sig med tal, der overhovedet ikke har hold i virkeligheden, og oven i købet lader sin afvisning af Dansk Folkepartis forslag basere sig på disse forkerte tal.

Efter at det blev kendt, at prisen i virkeligheden var 35 mio. kr., har Socialistisk Folkeparti meddelt, at de under disse forudsætninger kan støtte forslaget. Partiets formand, Villy Søvndal, udtaler i Politiken den 7. maj 2005: »Det tunge argument før var økonomien. Hvis man skulle bruge 150 millioner kroner på at husstandsomdele, var det rigtig mange penge. Men hvis tallet er en fjerdedel, synes jeg, det er en anden diskussion, og så mener jeg, at den bør husstandsomdeles.«

Efterfølgende er der fremkommet tilbud fra Danske Distriktsblade, der gør det muligt at foretage en husstandsomdeling sammen med de lokale ugeaviser for 16 mio. kr. Altså er det nu muligt at gennemføre Dansk Folkepartis forslag til næsten en tiendedel af det »grove skøn«, som statsministeren oprindeligt anvendte til at afvise forslaget.

Dansk Folkeparti anfører, at man naturligvis kan have en principiel holdning til, at EU-forfatningen ikke skal sendes ud til de danske husstande; at folk selv har ansvaret for at skaffe sig oplysning og ikke skal have materiale uden selv at gøre en indsats. Det er bare ikke den argumentation, som regeringen har lagt til grund, når den vedholdende har forsøgt at tale priserne op i astronomiske højder. Derfor burde regeringspartierne kunne følge Socialistisk Folkepartis eksempel og erkende, at de 16 mio. kr. vil være givet godt ud.

Dansk Folkeparti finder, at årsagen til afvisningen af Dansk Folkepartis forslag formodentlig bygger på noget helt andet. At få et ja den 27. september, er for jupartierne på Christiansborg langt vigtigere, end det er, at folk reelt ved, hvad det er, der skal stemmes om. Man slår derfor syv kors for sig over for dette beslutningsforslag,